

အလင်းလင်း ကလေး
ဟာသ သရုပ်ဆောင်

ကျောင်းမိ

လှ : ချစ် : ငါး : ဝ : ချစ်

ဝိညာဉ်ဖိုဏ်

သရုပ်ဆောင် : ဒေါ်မြကျော်စင်
တတ်သူ : ဦးသုဉ်းတင့်
ဒါး : ဦးမြတ်သင်း

အခန်း (၁)

နှိပ်ကွပ်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ စိတ်
အဖြစ်အပျက်လျင်မြန်တဲ့ စိတ်
သင့်မသင့် မစဉ်းစားဘဲ
ကိုယ်အလိုရှိရာ အာရုံမှာ
ကျရောက်တတ်တဲ့ စိတ်
ဒီစိတ်ကို ဆုံးမနိုင်မယ်ဆိုရင်
သိပ်ကောင်းပါတယ်
ဘာလို့ လဲဆိုတော့
ဆုံးမထားလို့
ယဉ်ကျေးနေတဲ့ စိတ်ဟာ
ချမ်းသာအမျိုးမျိုးကို
ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်လို့ ပါပဲ။

(ဓမ္မပဒဂါထာ ၃၅)

ကျော်သုံးကျော်၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကသိသည် ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သိသည် ။ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးတွေကလည်း သိသည် ၊ သုံးဖက်သော

မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေကလည်း သိသည် ၊ သုံးယောက်စလုံးကို မဆုံးစေချင်ကြ၊ သူတို့ ကလည်း ရအောင် ဆုံတွေ့ကြသည် ။ ၎င်းတို့ သုံးယောက် ဆုံမိရင်တော့ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ရာအိမ်မှူးလောက်နဲ့ တော့ ဖြေရှင်း . . .

အကြည်ကျော်

အကြည်တော်လုံးချင်းဝတ္ထုတွေဖတ်ရင်း သဘောကျရင်း၊ ပျော်ရင်း၊ စီးပွား(မီးပွား) မဟုတ်ပါ။ သတ်ပုံမှားမှာ စိုး၍ ကြိုတင်ရေးခြင်းပါ။ စီးပွားရေးအရမ်းကောင်းသွားသဖြင့် မွေးလာသော ကလေးကို အကြည်တော်ကိုအစွဲပြုပြီး အကြည်ကျော်ရယ်လို့ နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရပါသည် ။

ကျော်ဆန်းဝင်း

အရပ်မောင်းအားဖြင့် မဆူ၊ မကြုံ၊ မနိမ့်၊ မမြင့်၊ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိအပ်သော အရပ်အမောင်း၊ ရှိသင့်ရှိအပ်တာထက် ပိုတာက သူ့ရဲ့ အင်မတန်မှ ပေါ်လွင်လှပသော တစ်ခုတည်းသော မဟာနာခေါင်း ရှိရင်းစွဲထက် ရှိသင့်သော အတိုင်းအတာတစ်ခုထက်ပိုသည် ။ မွေးဖွားပေးသော အရပ်လက်သည် က နှာတံပေါ်စေရန် လက်ဖြင့် ဆွဲဆွဲပေးသည် ၊ နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးတွေက ထမင်းစားပြီး လက်ဆေးသကဲ့သို့ နှစ်ဖက်သော ဘယ်ညာလက်တွေဖြင့် သန်သလို နှာတံ ဝိုင်းဖော်ပေးကြသဖြင့် အကြာကွေးကို ကော်ဖြင့်ကပ်ပြီး မျက်နှာပေါ် တင်ထားပေးသလို ဖြစ်နေရသူက ကျော်ဆန်းဝင်း . . .။

မိုးကျော်

ရုပ်မြင်သံကြားစမ်းသပ်ကာလ ဟာသလူရွှင်တော် ဦးဆိုနီ၊ ဦးမိုးကျော် ပေါ်လာခါစ၊ မိမိတို့ နေထိုင်ရာ အလုံ ဆင်မင်းဈေးအနီး အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့လာကရာ ပွဲဈေးတွင် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေစဉ် ၎င်း အငြိမ့်

အဖွဲ့၌ လူရွှင်တော်ဆိုနီနဲ့ မိုးကျော်ပါလာသည်။ မိုးမလင်း တလင်းလေး တွင် ပွဲက သိမ်းသွားသည်။ လက်ကျန်မုန့်ဟင်းခါးလေး နှစ်ပွဲစာကို ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ခုနက နိုင်ငံကျော်လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ဦး ရောက် လာပြီး တစ်ယောက်က BE လက်ကျန်လေးကို လွယ်အိတ်ထဲကထု တ်သောက်ကာ မုန့်ဖတ်မပါ ဟင်းရည်ချည်းပဲ တောင်းသောက်၍ မြည်း သွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှာ စားပြီး ပိုက်ဆံပဲ ကျပျောက်သလိုလို သူတို့ ၏ ဇာတ်ဆရာကပဲ မရှင်းရသေးသလိုလိုနဲ့ တောင်ပြေး မြောက်ပြေးနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသည် မဗိုက်နဲ့ ရန်တွေဖြစ်ကုန် တော့သည်။

နဖူးပြောင်ပြောင် မျက်တွင်းဟောက်ပက် ကွမ်းအမြဲစားပြီး ပါတိတ် အပွင့်လက်တိုစတိုင် ဘောင်းဘီအနက်ဝတ်ထားသော ကိုမိုးကျော်ကို မု န့်ဟင်းခါးသည် မဗိုက်က သူနဖူးကို နီးစပ်ရာ၌ ထောင်ထားသော ကော က်ညှင်းကျည်တောက်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ နဖူးကွဲသွားပြီး ထွက်ပြေးသွား တော့သည်။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျန် BE သမား ဦးဆိုနီက တစ်ခြမ်းတည်းသော ဘဲဥကိုယူ၍ ထွက်ပြေးသွားသေးသည်။ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်၍ ကျန်နေခဲ့သူက မုန့်ဟင်းခါးသည် မဗိုက်။ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အခဲမကျေ အမြဲသတိရနေသည်။

ပို၍ သတိရသည် က မျက်တွင်းဟောက်ပက် ရေတွင်းလောက်မှ ဇောက်မနက်သော မိုးကျော်။ ထို့ကြောင့် မွေးလာသော ကလေးကို အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်။

သူနာမည်မိုးကျော် . . .။

ကျော်သုံးကျော် စုရပ်၌ ဆုံကြပြီ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက တစ်ဦး
တလေမှ သူတို့ သုံးယောက်ကို ဂရုမစိုက်။ မော်တင် ဗောတံတားပေါ်တွ
င် ထိုင်လိုက်ကြည့်သည် ။ ညပိုင်းဖြစ်၍ လေပြည်လေညင်းက တိုက်ခ
တ်နေသဖြင့် နည်းနည်းတော့ အေးသလိုဖြစ်လာသည် ။

“ကဲ . . . ဒီည . . . ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မိုးကျော်က စပြောသည် ။ ကျော်ဆန်းဝင်းက စဉ်းစားနေသည်
အကြည်ကျော်က . . .

“ရေဆင်းကူးမလား . . .”

ရေကြောက်သော မိုးကျော်နဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းက ကမန်းကတန်း မ
တ်တတ်ထရပ်ပြီး . . .

“မလုပ်နဲ့ . . . ငါတို့ ရေကြောက်တာ မင်းလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ”

“ရေသန့်တောင် ဝယ်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး . . .”

အကြည်ကျော်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ကပ်စေးနဲ့ရင်နည်းတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါဆိုရင် ကျောပိုးအိတ်ကလေး
လွယ် သရီးကွာတားနဲ့ ရေသန့်ဘူးလေးကိုင်ပြီး ဖော်ရင်နာတိုးရစ်ပုံစံနဲ့
လမ်းလျှောက်ရတာ ဘယ်စတိုင်နဲ့ မှ မတူဘူးကွ”

မလှမ်းမကမ်း၌ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ထဘီရင်ရှားနဲ့ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး
မိန်းမကြီးနဲ့ အီးတီနဲ့ တူသော ကလေးသုံးယောက်က သူတို့ ကို လှမ်းကြ
ည့်နေသည် ။ သူတို့ ရဲ့ လက်ထဲမှာ တော့ ခေါက်ဆွဲ စားလက်စလား
စားပြီးသားလားမသိ၊ ဖော့ဘူးလေးတွေကိုင်ထားသည် ။

“ဟေ့ကောင် မိုးကျော် သွားမကြည့်နဲ့ လေ”

“သူတို့ ဟာ လုစားချင်လို့ ကြည့်နေတယ်ထင်နေဦးမယ်”

အကြည်ကျော်က တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငါလည်း ရုပ်တော်တော်ဆိုးတာတွေ မြင်ဖူးပါတယ်ကွာ၊ ဗေလုဝ၊ အကြည်တော်၊ ဒါရိုက်တာ မီးပွားတောင် သူတို့ ကို အရှုံးပေးရမယ် ... ကဲပါ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ဆက်ဆွေးနွေး”

ကျော်ဆန်းဝင်းက မတ်တတ်ရပ်ရာမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ပေါင်နှစ်ဖက်ကို သူ့အကျင့်အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်နေပြီး ...

“ဟာ ... ဒီလိုလုပ် ... ရပ်ကွက်ထဲက ကင်းသမားကိုဘုမောင် သွားနောက်မယ်၊ တစ်လတစ်ခါ ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းပြီး ညတိုင်း အိပ် အိပ်နေတာ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက် ခေတ္တငြိမ်နေသည် ။ စဉ်းစားနေပုံရသည် ။ မိုးကျော်က တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်လုပ်နေရင်း အမှတ်မထင် ခုနက မိန်းမကြီးနဲ့ ကလေးတွေဆီ မျက်လုံးရောက်သွားသည် ။ ရေကျနေချိန်ဖြစ်၍ ကမ်းနားက ရွံ့ဗွက်တွေထဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားနေသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ မှောင်ထဲမည်းထဲ ဘယ့်နှယ်ရေထဲကို ဆင်းနေပါလိမ့်ဟု ...

“ဟေ့ကောင် ... မိုးကျော် ... ဘယ့်နှယ်လဲ ငါပြောတာ”

ဖြန်းခနဲ လက်မောင်းကို လာရိုက်၍ ကျော်ဆန်းဝင်းက မေးလိုက်သည် ။ မိုးကျော်က ကျော်ဆန်းဝင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရေထဲဆင်းနေသော မိန်းမကြီးနဲ့ ကလေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“တွေ့ ... တွေ့လား ... ခုနက မိန်းမကြီးနဲ့ ကလေးတွေ ရေ ... ရေထဲ ဆင်းနေပြီ”

“မင်းကလည်း ကွာ . . . အိုက်လို့ ရေဆင်းကူးတာနေမှာ ပေါ့”

မိုးကျော်က ဖင်တကြွကြွနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ညဘက်ကြီး ဒီလှိုင်မြစ်ထဲ ရေဆင်းကူးမလားကွ . . . ဟော ကြည့် . . . ကြည့် . . . ရေထဲကို ဆင်း . . . ဟာ . . . ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး . . . ဘာလဲဟ . . .”

သုံးယောက်သား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရေထဲငုပ်သွားလားမသိ ပျောက်ကုန်သည် ။ ကမန်းကတန်း ဗောတံတားအပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည် ။ မီးရောင်တွေ ထိန်နေသည် ။ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေ ကတော့ သူတို့ အလုပ် သူတို့ လုပ်နေကြသည် ။ ဘာမှ မသိကြသည့်ပုံ

“ဟာ”

မိုးကျော်ထံက အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။

“ဘာလဲမိုးကျော် . . . ဘာလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . မှာ . . .”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသော မိုးကျော်ကို ပခုံးဖက်၍ သူ လက်ညှိုးထိုးရာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဟင် . . . ခုနက ရေထဲဆင်းသွားတဲ့ . . .”

ဂိုဒေါင်တစ်ခု၏ အရိပ်တစ်ဝက်အောက်၌ ဘာတွေစားနေမှန်းမသိ အလှအယက်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုနေကြသည် ။ သူတို့ သုံးယောက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသည် ။ ကြည့်သည့်အကြည့်တွေက ရန်လို နေပုံရသည် ။ ကလေးတစ်ယောက်က ပါးစပ်ဖြူ၍ လုပ်ပြလိုက်သည် ။

“ဟာ . . . သရဲ . . . သရဲ . . .”

“လျှာကြီးက အရှည်ကြီး...”

“လက်ဝါးကြီးက အကြီးကြီးပဲ ... ပြေး ... ပြေး ...”

အသားကုန်ပြေးလိုက်ရာ ... ကားလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သွားသည်
။ ကားတွေက တဝီဝီနဲ့ မောင်းနေလေရဲ့ ...

“ဒိုး ...”

“ဘုန်း ...”

ရှေ့ဆုံးကပြေးသော မိုးကျော်ကို ဆလွန်းကားတစ်စီးက ဝင်ကျွေးလိုက်သည် ။ မိုးကျော် လေထဲမှာ နှစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်သွားသည် ။ ကားက တော့ သူ ဘာမှ မသိသလို မောင်းထွက်သွားသည် ။

ကျော်ဆန်းဝင်း အဆဲမျိုးစုံဆဲပြီး အုတ်ခဲပြေးကောက်သည် ။ အကြည်ကျော်က မိုးကျော်ကို ပြေးပွေ့သည် ။ မိုးကျော်က ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လာသည် ။

“ဟင် ... ဟေ့ကောင် မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော် ...”

ကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့ အကြည်ကျော် အံ့သြနေသည် ။ အံ့လည်း အံ့သြစရာပါ။ မိုးကျော်က အကောင်းပတိ သွေးတစ်စက်မထွက် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေသည် ။

“ငါ ... ဘာဖြစ်သွားလဲ ကျော်ဆန်းဝင်း ...”

အကြည်ကျော်က တစ်ကိုယ်လုံး ဟိုစမ်း ဒီစမ်းနဲ့ အံ့သြနေသည် ။

“မင်း ... မင်း ဘယ်တုန်းက ပီယဆေးထိုးထားလဲ”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ပြီး ...

“ကားတစ်စီးလုံး ဝင်တိုက်တာ ငါတို့ မြင်လိုက်ပါတယ် ခုဟာက ...

မိုးကျော်ကတော့ ဘာမှ မပြော ကမ်းနားဘက်သို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်
နေရင်း . . .

“ကဲပါကွာ . . . ငါဘာမှ မဖြစ်တာ ပူမနေနဲ့ . . . ငါတို့ ဖြစ်ချင်တာ . . .
လုပ်ချင်တာလုပ်ရဖို့ အဓိက . . . လာ . . . သွားမယ်၊ တော်ကြာ ဟို သရဲ
မ မိသားစု လိုက်လာဦးမယ် . . .”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးကျော် ထွက်သွားသည် ။ အကြည်ကျော်နဲ့ ကျော်
ဆန်းဝင်းကတော့ ဘာကိုယုံရမှန်းမသိသော မျက်လုံး။ အံ့ဩသော အ
တွေးတွေနဲ့ နောက်က လိုက်သွားတော့သည် ။

အခန်း (၂)

“ဒီး . . . ခေါ . . . ကြွကြွ”

ကင်းသမား ကိုဘုမောင်ထံမှ အသံမျိုးစုံတို့ သည် IC က တီးဝိုင်းထက် သာနေသေးသည်။ ။ ဟောက်လိုက် သွားတွေကြိတ်လိုက်နဲ့ ။ အကြည်ကျော်က ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသော အညှာစောင် ပါးပါးလေးကို အသာယာဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်၍ မိုးကျော်ကို လှမ်းပေးရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မေးဆတ်၍ မေးလိုက်သည်။ ။

“အူး . . . အူး . . .”

ရုတ်တရက် ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော ခွေးလေးခွေးလွင့်တစ်စုက ကင်းတဲပေါ်ကို ကြည့်၍ အူနေကြသည်။ ။ ကင်းသမား ကိုဘုမောင်ကတော့ သူနဲ့ လုံးဝမဆိုင်သည့်ပုံစံ ဟောက်မြဲ ဟောက်လျက် အိပ်မြဲအိပ်လျက်။ မိုးကျော်က ကင်းသမားဘေးမှ ဆေးလိပ်ခွက်လုပ်ထားသော ဘီယာဘူးခွံအပြတ် တစ်ဝက်ကိုယူပြီး အူနေသော ခွေးတွေကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

“ကတောက် . . . ကတောက် . . .”

ခွေးတွေက ထွက်မသွားဘဲ အူမြဲအူလျက်။ ပိုဆိုးသည် က သူတို့ သုံးယောက်ကို တက်ပဲဆွဲတော့မလိုလို အမြီးတွေကုပ်ပြီး ကျကျနနဖင်ထိုင်ကာ အူနေတော့သည်။ ။ အကြည်ကျော်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဟေ့ကောင် မိုးကျော်၊ ပုဆိုးပါချွတ်၊ ဒါမှ မနက် ဘယ်လိုဖြစ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေမယ် ...ဟီဟီ ...”

မိုးကျော်က ပုဆိုးချွတ်ရန်အလုပ် ကင်းသမား ကိုဘုမောင်က ခူးခေါင်းနှစ်ခုကို ပူးပြီးထောင်လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... ဘာကြီးလဲဟ ... အကြီးကြီးပဲ”

အကြည်ကျော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် သောက်ရူး အဲဒါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကွ ...၊ ယူလိုက် ... ယူလိုက် ...”

ကင်းသမား ကိုဘုမောင် ပေါင်ကြားထဲမှ သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး အကြည်ကျော်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ အကြည်ကျော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထဲက ဓာတ်ခဲတွေထုတ်၍ အူနေသော ခွေးတွေကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

ခွေးတွေက ထွက်မသွား အူမြဲအူလျက်။ မိုးကျော်က ကင်းသမားရဲ့ ပုဆိုးကို အသာယာ ချွတ်ယူလိုက်ပြီး လုံးထွေးကာ လှေကားတစ်ဝက်၌ ရပ်နေသော ကျော်ဆန်းဝင်းကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကျော်ဆန်းဝင်းက လှမ်းဖမ်းရာ လှေကား၌ ပတ်ချိတ်ထားသော သွပ်နန်းကြိုးစနဲ့ ပုဆိုးငြိပြီး ကျော်ဆန်းဝင်း ဇောက်ထိုးကြီး ပြုတ်ကျရာ ကမန်းကတန်း ခြေထောက်ဖြင့် ချိတ်လိုက်သဖြင့် လင်းနို့ကြီး ဇောက်ထိုးဆွဲထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

အောက်ပြုတ်ကျသွားသော ကင်းသမားကိုဘုမောင်၏ ပုဆိုးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး စိမ်ပြေနပြေ အူနေသော ခွေးတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ပိုက်ကွန်အုပ်သကဲ့သို့ အုပ်လျက်ကြီးဖြစ်နေရာ ကျန်သော ခွေးတွေက

အမြင်မှားပြီး ခွေးတိုက်ပွဲကြီးစတော့သည်။ ။

“တောက် ... ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး ... ငါ... ရှိုး ... ခွေးမျိုး ယုတ်တွေ ...”

ဝုန်းတိုင်းကြနေသော ခွေးတွေ၏ အသံတွေကြောင့် ကင်းသမားကို ဘုမောင် လန့်နိုးပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် ခေါင်းအုံး အောက်မှ လောက်စာလုံးနှင့်လေးခွ ထုတ်လိုက်ပြီး မိုးကျော်မျက်နှာတည့်တည့်ချိန်လိုက်ရာ ...

“မိုးကျော် ... ဝပ် ... ဝပ် ...”

“ဝိုး ...”

“ကိန် ... ကိန် ...”

ကမန်းကတန်း မိုးကျော်က လှေကားတစ်ထစ်ကိုကျော်၍ ငုံ့ဆင်းလိုက်ရာ အကြည်ကျော်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ။ အကြည်ကျော်ကလည်း မမှီမကမ်းဖြင့် အောက်ငုံ့ ကြည့်ချိန်မရဘဲ ညာခြေတစ်ဖက်ကို အောက်ထစ်လှမ်းနင်းရာ ဇောက်ထိုးဖြစ်နေသော ကျော်ဆန်းဝင်း၏ ပေါင်ခွကြားသို့ နင်းမိရက်သားဖြစ်သွားသည်။ ။

“အား ... သေပါပြီ ... ဘာကိုနင်းတာလဲ”

ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် ကင်းသမားကိုဘုမောင်က ...

“ဘယ်ခွေးမသားတွေ ငါ့ပုဆိုး လာယူသွားတာလဲကွ ...”

ပြောလည်း ပြော နီးစပ်ရာ ခြုံစောင်ကိုပတ်၍ မိုးကျော်တို့ သုံးဦးသား ခေါင်းတွေ ခြေထောက်တွေ နင်းပြီးဆင်းကာ ခွေးတိုက်ပွဲတွင် စစ်သူကြီးပမာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လေးခွနဲ့ ပစ်ခွင်းတော့သည်။ ။

ခွေးတော်တော်များများ ရှင်းသွားတော့မှ စုတ်ပြတ်နေသော ပုဆိုးနဲ့ ဓာတ်ခဲတွေ မြင်သွားရာ ...

“ဟင် ... ဓာတ်ခဲတွေ ... ဟာ ... ငါ့ပုဆိုး ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကင်းတဲအောက်ရောက်နေတာလဲ ...”

“ဖုတ် ... ဖုတ် ... ဖြတ် ... ဖြတ် ...”

သုံးယောက်သား ခုန်ဆင်းပြီး နီးစပ်ရာ သစ်ပင်တွေဘေးပြေးကပ်လိုက်သည်။ ။ ခြေသံကြောင့်ပဲလားမသိ ကင်းသမားကိုဘုမောင် ချာခနဲလှည့်ကြည့်၍ လေးခွနဲ့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ ... ငါ့ပုဆိုး ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်တာ ကြောက်မယ်များ ထင်လို့ လား ... ဘုမောင်တဲ့ တွေ့မရှောင် ဘုမောင်ကွ”

အကြည်ကျော်က အနီးကပ်ဆုံးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းလေးကို လှမ်းချိုးလိုက်ရာ ...

“ဖျောက် ... ဝှီး ... ဒေါက် ...”

မိုးကျော် မျက်နှာဘေးသို့ လောက်စာလုံးလာမှန်ပြီး ဖွာထွက်သွားသည်။ ။ မြန်လိုက်သည့် ကိုဘုမောင်။ အသံကြားရာသို့ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ကျော်ဆန်းဝင်းက နေရာပြောင်းသည့် သဘောမျိုးဖြင့် အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပြေးကပ်ရာ ပြုတ်ကျနေသော ဓာတ်ခဲကို တက်နင်းမိပြီး ဝမ်းလျားထိုးကာ သစ်ပင်ကိုပြေးဆောင့်မိတော့သည်။ ။

“အလားလား ... သေပါပြီ ...”

မှောက်လျက်လဲနေသော ကျော်ဆန်းဝင်းကို ဘယ်ညာတစ်ဖက်စီမ၍ အကြည်ကျော်တို့ အုပ်စု ကင်းတဲနှင့် ဝေးရာ ပြေးကြတော့သည်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကင်းသမားကိုဘုမောင်နဲ့ ခွေးတစ်အုပ်စု ဆဲဆို ဆူညံ၍

ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ။

*

အခန်း (၃)

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ရပြီ . . . ရပြီ”

“ဆရာ . . . ဆရာရဲ့ တိုက်ခန်းရော ဟုတ်လို့ လား . . . သေချာကြည့်ဦးနော် . . .”

ဆိုက်ကားဆရာရဲ့ စကားကြောင့် ပိတ်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတင်းအားယူပြီး ဖြကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ငါ . . . တိုက်ခန်းတော့တိုက်ခန်းပဲကွ . . .”

“နေပါဦး တိုက်ခန်းရှေ့က ဗာဒံပင် ဘယ်ကောင်လာခုတ်သွားတာလဲ . . . ငါကအဲဒီ ဗာဒံပင်ကိုပဲ မှတ်ထားတာ . . .”

ဆိုက်ကားဆရာက စိတ်ပျက်သောမျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ်သူမှ မခုတ်ပါဘူး ဆရာသမားရယ်၊ နာဂစ်လေ နာဂစ်ကြောင့် အမြစ်ပါ လန်သွားတာ၊ ခုတ်ရင် ပင်စည်လောက်တော့ ကျန်ဦးမှာ ပေါ့ . . .”

“ငါသိပါတယ် . . . မင်း ဆရာမလုပ်နဲ့ ”

“ရော့ ဆိုက်ကားခ . . . ငါ့ဟန်းဖုန်းရော”

“ဆရာ ခါးမှာ ချိတ်ထားတယ်လေ . . .”

“ပြီးရော . . .”

ယိုင်ယိုင်ထိုးထိုးနဲ့ KTV က ပြန်လာသော ကားပွဲစားမျိုးကိုမျိုးကို တိုက်တွေရဲ့ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး စောင့်ကြည့်နေသော အကြည်ကျော်တို့ သုံးယောက်က ...

“ကားပွဲစား ပြန် လာပြီကွ ...”

“တော်တော်လေး မူးနေပုံရတယ် ...”

“လုပ်ငန်းစမယ် ...”

မသိမသာ အနားကပ်သွားပြီး အိုးမဲသုတ်ထားသော မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ မျိုးကိုမျိုးမျက်နှာ တည့်တည့် သွားနှစ်ဖက်ဖြ၍ ပြလိုက်သည်။

‘အမလေး သရဲကြီးဗျ’ ဟု အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမည်လို့ အားလုံးက ထင်ထားသော်လည်း မျိုးကိုမျိုးက မတုန်မလှုပ်။ ဘာလဲဟ ဘယ်လိုကြီးလဲပေါ့။

“အရက်မူးနေတော့ မကြောက်ဘူးကွ ...”

“ခါးက ဖုန်းယူကွာ .. ဒါမှ သူ့မိန်းမနဲ့ သတ်မှာ ...”

“ကျော်ဆန်းဝင်း မင်းက ခေါင်းလောင်းကြိုးသွားဆွဲ ...”

ထိုစဉ်မှာ ပင် လမ်းထဲက ခွေးတစ်အုပ်စု ရောက် လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ အဖွဲ့ကို ထိုးဟောင်တဲ့ အကောင်ကဟောင်၊ အူတဲ့ သူကအူနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်ကုန်ပြီ ...

“ချင် ... ချင် ...”

ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲသံကြောင့်လား ခွေးတွေပဲ အူလို့ လားမသိ၊ မျိုးကိုမျိုးရဲ့ ဇနီးက ဝရန်တာထွက်ကြည့်ပြီး ရေပုံးနဲ့ လှမ်းလောင်းချလိုက်တယ် ...

“ဝုန်း...”

“ဟာ... မသာမ... ရဲ့... စိုကုန်ပြီ...”

“ဟင်... ဖေကြီး... ကျွန်မက ခွေး... ခွေး... တွေ”

မျိုးကိုမျိုးက တိုက်ဝရန်တာမှ သူမိန်းမကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ငါကခွေးလား၊ ခွေးမို့လို့ ရေနဲ့ ပက်တာပေါ့
လေ... တွေ့မယ်... အပေါ်ကျမှ တွေ့မယ်...”

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ တက်သွားသော မျိုးကိုမျိုးကို သုံးယောက်သား
အမှောင်ထဲက ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်မီးအလင်းရောင်
အောက်မှာ သူတပြန် ကိုယ်တပြန် လက်ညှိုးတွေထိုးပြီး ရန်ဖြစ်နေ
သော မျိုးကိုမျိုးတို့ လင်မယားကို အသံအုပ်ပြီး သူတို့ တတွေ ရယ်နေလို
က်ကြသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး မျိုးကိုမျိုးရဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတစ်
ယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး လမ်းမပေါ်ဆင်းလာတာတွေ့တော့...

“အကြည်ကျော်... ပြေးကြစို့...”

“OK”

မျိုးကိုမျိုးရဲ့ မိန်းမက ဟိုထိုးကြည့် ဒီထိုးကြည့်နေတုန်း ကလေးဖြစ်
သူက...

“အမေ... ဒီမှာ တွေ့ပြီဗျို့...”

လမ်းမပေါ်ပြုတ်ကျနေသော GSM ဖုန်းလေး...

“ဘယ်လောက်တောင် သောက်လာလဲမသိဘူး၊ ဒါချိတ်ထားတဲ့ ဖုန်း
တောင်ပြုတ်ကျရတယ်...၊ သေချင်းဆိုးကြီး ဒီညစာ အငတ်ထားမယ်...
..”

ကလေးဖြစ်သူက လုံးခြေထားသော စာရွက်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ...

“အမေ ... ဒီမှာ ဘာစာရွက်လဲမသိဘူး ...”

ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ KTV က ဘောက်ချာ ...

“အမလေး ... အမလေး ... စုစုပေါင်း လေးသောင်းကျော်ကြီးများတောင် ...”

“အိမ်က စာချုပ်ပြည့်တော့မယ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းကတက်နဲ့ ဒင်းကိုပြောလိုက်ရင် ကားဝိုင်းထဲမှာ အဝယ်အေးနေတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ခုတော့ ကြည့်စမ်း သောင်းဂဏန်းကျော်ကြီး မိသားစုအတွက်တော့ ကြာဆံ့ကြော်လေးတစ်ပွဲတောင် မဝယ်လာဘူး ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ငမိုးရယ် ...”

ဘောက်ချာစာရွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြေပြိုမတတ် တုန်ခါနေသော ခြေလှမ်းတွေက မျိုးကိုမျိုးရဲ့ နောက်နေ့ အနာဂတ်အတွက် မတွေးဝံ့ မတွေးရဲစရာပါပဲဗျာ ...

*